

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący przekazania dokumentów High Court of England and Wales:

— zdaniem skarżących przekazanie to stanowi błąd dotyczący okoliczności faktycznych i skutkuje ujawnieniem zawartych w tych dokumentach informacji dostarczonych w celu uzyskania złagodzenia kary; to ujawnienie stanowi naruszenie art. 4 ust. 3 TUE ze względu na to, że narusza ono interesy Unii Europejskiej, godzi w jej funkcjonowanie i niezależność, w szczególności zagrażając skuteczności wdrożonego przez Komisję programu łagodzenia kar jako całości, który to program ma kluczowe znaczenie dla realizacji spoczywającego na Komisji obowiązku stosowania art. 101 TFUE;

— narusza ogólną zasadę prawną dotyczącą prawa do bycia wysłuchanym i narusza w szczególności pkt 26 komunikatu o współpracy⁽¹⁾ ze względu na to, że Komisja nie zwróciła się do podmiotów, których przekazały zawarte w tych dokumentach informacje w celu uzyskania złagodzenia kary, o udzielenie zgody na ich ujawnienie;

— stanowi uchybienie ciążącego na Komisji zgodnie z art. 296 TFUE obowiązku uzasadnienia swych aktów ze względu na to, że w sposób dorozumiany oddaliła ona bez wyjaśnienia twierdzenia skarżącej, iż pewne części tych dokumentów zawierają informacje dostarczone w celu uzyskania złagodzenia kary.

2) Zarzut drugi dotyczący stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na to, że:

— przekazanie High Court of England and Wales zawartych w tych dokumentach informacji niejawnych po to, aby sąd ten mógł je wykorzystać w postępowaniu prowadzonym według prawa angielskiego, nie jest uzasadnione na gruncie art. 4 ust. 3 TUE ze względu na to, że ujawnienie podobnych informacji zniechęci przedsiębiorstwa w przyszłości do współpracy z Komisją w ramach prowadzonych przez nią dochodzeń i zagrazi możliwości stosowania przez tą instytucję prawa konkurencji;

— przekazanie High Court of England and Wales zawartych w tych dokumentach informacji niejawnych podczas gdy ten sąd wyraźnie powiadomił Komisję o swym zamiarze ujawnienia ich należącym do kręgu osób zaufanych podmiotom trzecim jest niezgodne z pkt 25 komunikatu o współpracy;

— ochrona zapewniona w niniejszym przypadku przez krąg osób zaufanych nie osiąga poziomu wymaganego

przez art. 339 TFUE oraz pkt 25 komunikatu o współpracy, a przekazując High Court of England and Wales te informacje niejawnie Komisja uchybiła obowiązkowi ciążącym na niej na mocy tych przepisów.

3) Trzeci zarzut dotyczy tego, że decyzja o przekazaniu High Court of England and Wales takich dokumentów narusza zasadę proporcjonalności ze względu na to, że przekazanie English High Court przez Komisję poufnej wersji takich dokumentów wraz z załącznikami nie było ani właściwe ani konieczne, ponieważ te załączniki są pozbawione znaczenia dla głównych kwestii, które English High Court będzie musiał rozstrzygnąć, a także ze względu na to, że w wydanym w sprawie T-121/07 wyroku Sąd pominął wszelkie odwołania do treści tych dokumentów.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji w sprawie współpracy pomiędzy Komisją a sądami krajowymi (Dz.U. 2004, C 101, s. 54).

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2012 r. — Georgias i in. przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-168/12)

(2012/C 165/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aguy Clement Georgias (Harare, Zimbabwe); Trinity Engineering (Private) Ltd (Harare) i Georgiadis Trucking (Private) Ltd (Harare) (przedstawiciele: M. Robson i E. Goulder, Solicitors, oraz H. Mercer, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— zobowiązanie Unii Europejskiej oraz Komisji lub Rady do naprawienia wyrządzonej szkody poprzez wypłacenie skarżącym odszkodowania, na podstawie art. 268 TFUE i art. 340 ust. 2 TFUE, w kwotach wskazanych poniżej lub w innych kwotach, jakie Sąd uzna za właściwe:

(i) 469 520,24 USD lub równowartość na rzecz Trinity;

(ii) 5 627 020 USD lub równowartość na rzecz Georgiadis;

(iii) 3 74. 986,57 USD lub równowartość na rzecz senatora Georgiasa;

(iv) w kwocie, jaką Sąd uzna za właściwą w celu naprawienia szkody niefinansowej podnoszonej przez senatora Georgiasa;

(v) odsetek w wysokości 8 % rocznie od powyższych kwot lub odsetek w innej wysokości, jaką Sąd będzie mógł przyznać;

— jeżeli Sąd uzna to za konieczne oraz w zakresie, w jakim uzna to za konieczne — zarządzenie przeprowadzenia środków dowodowych w celu ustalenia wysokości szkody poniesionej przez skarżących;

— obciążenie Komisji lub Rady kosztami poniesionymi przez skarżących w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi, mającej na celu uzyskanie od Unii Europejskiej odszkodowania w trybie odpowiedzialności pozaumownej, strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy, w którym podnosi się

— następujące bezprawne działania związane z przyjęciem rozporządzenia Komisji (WE) nr 412/2007 z dnia 16 kwietnia 2007 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 314/2004 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe (Dz.U. L 101, s. 6)

(i) oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych połączony z naruszeniem praw do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej;

(ii) nadużycie władzy;

(iii) naruszenie praw do obrony przy przedłużaniu zamrożenia funduszy

2) Zarzut drugi, w którym podnosi się

— że poniesiona szkoda obejmuje:

(i) utratę konkretnych okazji handlowych w związku z ekstraterytorialnym stosowaniem środków w postaci zamrożenia funduszy wobec wszystkich zainteresowanych osób prowadzących działalność w Unii Europejskiej;

(ii) osobisty stres w wyniku ewentualnych strat handlowych w Unii Europejskiej;

(iii) straty wynikające z zastosowania tego rozporządzenia wobec senatora Georgiasa w maju 2007 r. oraz przy przedłużeniu obowiązywania tego rozporządzenia, powodujące szkody finansowe i niefinansowe w związku z wykluczeniem go z terytorium Unii Europejskiej oraz objęciem zamrożeniem funduszy.

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2012 r. — CHEMK i KF przeciwko Radzie

(Sprawa T-169/12)

(2012/C 165/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMIK) (Czelabińsk, Rosja) i Kuzneckie ferrosplawy OAO (KF) (Nowokuźnieck, Rosja) (przedstawiciel: adwokat B. Evtimov)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 60/2012 z dnia 16 stycznia 2012 r. w sprawie zakończenia częściowego przeglądu okresowego prowadzonego na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 w odniesieniu do środków antidumpingowych obowiązujących względem przywozu żelazokrzemu pochodzącego między innymi z Rosji (Dz.U. L 22, s. 1), w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących; oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że

— instytucje naruszyły art. 11 ust. 9 w związku z art. 2 ust. 12 „rozporządzenia podstawowego”⁽¹⁾ ze względu na to, że nie ustaliły kwoty marginesu dumpingu dla skarżących. Ponadto, lub alternatywnie do powyższego zarzutu, instytucje naruszyły prawo i przekroczyły przyśługujący im zakres uznania w zakresie oceny na przyszłość na podstawie art. 11 ust. 3 ze względu na to, że dopuściły, by ustalenia na temat trwałego charakteru zmienionych okoliczności zostały włączone do ustaleń dotyczących dumpingu, spowodowały sformułowanie błędnych wniosków w przedmiocie zmienionego marginesu dumpingu w przeglądzie okresowym i rozszerzyły zakres analizy kontynuacji dumpingu, tak że obejmowała/miała wpływ na ustalenia dotyczące marginesu dumpingu. Wreszcie instytucje naruszyły prawo skarżących do obrony w odniesieniu do dumpingu ze względu na to, że nie ujawniły ostatecznego obliczenia dumpingu skarżącym.